

V roce 1993 přichází další změna kategorií. Za dlouhou dobu existence soutěže v kategoriích nad 23 let velmi často sbírali ceny ostřílení psavci, nově se zavedla kategorie poezie a prózy oldpsavců, tedy těch autorek a autorů, kteří v Trapsavci již získali nejméně tři ceny. Novinka se ujala a provází soutěž do současnosti. Zlatého Trapsavce si na svém vozíku odvezl Mirek Valina za tramsko-válečnou povídku pojednávající o tom, že se Štěchovickým pokladem to mohlo být úplně jinak.

Příjemné čtení **NENALÉZAČI POKLADŮ** „Zabiju tě, pišišvore!“ křikla ježibaba neurčitýho věku a pohlaví, když ji Kyborg položil anketní otázku, zda pamatuje májový dny roku čtyřicátýho pátýho ve zdejších kraji. Sedla na koště a vyhnala ho ze vrat.

„Končíme!“ haleká na nás prchající Kyborg. A když se vydejchá, tak dodá: „Sociologický metody zklamaly. Musíme do terénu.“

„Moje řeč. Aspoň voceníte, jak jsem vybavenej.“ Bonbón hrdým gestem nejplatnějšího člena expedice potěšká v dlaních svůj detektor kovů.

Hledat štěchovickej poklad v prostoru mezi Teplicema a Cínovcem, to byl geniální tah, vydedukovanej Kyborgem. Von Kyborg zpravidla nevnímá nic kromě fyziky a počítačů, ale tentokrát, po jednom zvlášť nezdařeným pokusu vo průnik do čtvrtý dimenze, vodpočíval u bedny. Mrtvě čučel na Studio kontakt nebo na co - a tam zrovna nějaký chlápek fňukal, že furt nemůže najít štěchovickej poklad. Kyborga ty hlody katapultovaly z ušáku. „Bodeť bys ho našel! To dá rozum!“

„To by esesáci museli bejt úplně debilové,“ plašil druhej den ráno Kyborg před školou.

„Uvažujte, sakra: chci schovat štěchovickej poklad - archív německý tajný služby, vobrazy, šperky, zlato a další cennosti za dvě stě miliónů pornmobile.online dolarů - budu takový pako a zahrabu ho ve Štěchovicích?“

„Není to nějaký blbý?“ mžikla Fišta nechápavě řasama. „Kde jinde by měl bejt štěchovickej poklad, když ne ve Štěchovicích?“

„V Sudetech přece!“ vybafnul Kyborg. „Na posledním území Třetí říše, který tenkrát eště nebylo vobsazený. Na území, který by jednou, až přijde den... rozumíte?“ Kyborg udělal dramatickou pauzu. „Náhodou to měli dobře vymyšlený. Do Štěchovic poslali pár blbečků jako zastírací manévr. Tam hráli divadýlko se štolama a minama a tak - a jinej oddíl zatím vodvez poklad sem do hor. Úplně nenápadně. Tady ho někde zakopali a potom kvůli utajení vodrovnali každýho, kdo na něj šáhnul. Dokonce i vlastní vojáky...“ Akorát s jedním chytráci nepočítali - že koncem jara tisícího devítistýho sedmdesátýho devátýho roku spatří v teplický porodnici žlutou mlhu drobný, rachitický, leč nadmíru inteligentní novorozeně, zvaný Kyborg.

„Vopravdu tam nic není?“ ptá se Bonbón nevěříčně.

„Kristovy hnáty!“ žahnu polní lopatkou vo hlínu. „Vím já, proč ten tvůj krám zas ječel?“

Bonbón zakrouťí řepou, nechá mě bez pomoci na dně dvoumetrový jámy a dál se šfourá v jehličí rezavou šaltpákou, která by měla pocházet z výzbroje americký armády. Aspoň to tvrdil ten Vietnamec, když ji Bonbónovi prodával coby perfektní hledačku min, která během celý vietnamský války selhala jenom jednou...

„Přátelé, tudy cesta nevede,“ votírá si zapocení brejle Kyborg. „To chce nápad. Jinak to najdeme až v penzi.“

„Hmmm.“ Fišta si protáhne záda. „Aspoň z nás pak budou nejbohatší důchodci na světě.“

Jak se tak šplhám k povrchu zemskému, praští mě do vočí šedej trabant s děčkem, zaparkovanej mezi stromama. „Já myslím, že bych nápad měl...“

„A jo. No vidíš.“ Kyborgovy brejle se rozzářily novou nadějí. „Hej, kružítko!“ zaklepu na vokno trabanta.

Bonbón vodloupne boční dveře.

Němec v trabantu nadskočí. Překotně vopouští složitéj propletenec, kterej tam vytvořil se dvěma cikánkama.

„Parkuješ v lese, dů trohl,“ povytáhnu ho ven z auta. „Ničíš přírodu.“

„A kde je štěchovickej poklad nevíš,“ propleskne mu Kyborg baculatý tváře.

„Was?!“ mečí kružítko.

Cikánky našťestí nejsou hysterický. Nedělaj problémy. Hezky věcně kružítkovi šacujou kapsy vodloženýho kabátu.

„Nebo víš?“ přeměří si ho Fišta pátravě.

„Ich verstehe nicht.“

„Kde je?! Ukaž!!“

Vynervovanej Němec píchne roztřeseným ukazovákem do mapy. Kyborg nahmátne tužku a vobkreslí kolem jeho prstu elegantní kolečko. „Tady někde by to mělo bejt.“

„Jo, přesně tohle místo nám ukazoval.“

„Podle mě to zakopali támhle. Tam na tý stráni.“

„Jestli nekecal,“ brzdí Fišta všeobecný nadšení.

„Každopádně k vyzvednutí pokladu potřebujeme souhlas majitele pozemku,“ váhá Kyborg.

„Souhlas je...“

„V tom případě máme kliku,“ přeruším ho. „Majitel tam zrovna seká trávu.“

Obstoupili jsme shrbenýho, prošedivělýho sekáče.

„Dobrý den.“

„Tak co? Kde začneme kopat?“ Bonbón se znalecky rozhlídnul po louce.

„Počkej,“ drcla do něj Fišta.

„Cože?“ Chlápek zvednul kosu na úroveň očí a zaujal obrannej postoj.

„Pane, víte, že pod vaší loukou je štěchovickej poklad?“ oslovil ho Kyborg medovým hláskem.

„Jakto?“

„Nebojte se. To je pro vás štěstí,“ snažím se uklidnit majitele pozemku.

„Já vám seru na váš poklad! Já tu mám trávu pro králíky! Tady se nic kopat nebude!“

„Vždyť ten poklad má obrovskou cenu!“ zavyl Kyborg.

„Pane.“ Fišta nasadí svůj zkormoucenej pohled číslo čtrnáct, model svatá Anežka. „Prosím vás...“

„No... dobrý. Dobrý. Tak na podzim, až sklídím votavu, tak... Ale teď nezdržujte.“ Plivnul si do dlaní a začal kolem sebe zase švihat kosou. Nalezli jsme do autobusu jako zpráskaný velbloudi. „To není možný! Copak neumí počítat? Za ty prachy by si koupil tisíc králíků! Milión králíků. Miliardu králíků! A do všech by moc cpát kokosový vořechy!“ bědoval Kyborg.

„Proč kokosový vořechy?“ zeptal se Bonbón.

„Aby je chránil před AIDS, ty makovče.“

„Fakt, jo??“

„Teda, já věděl, že lidi na venkově moc inteligentní nejsou,“ pokračoval Kyborg v žalozpěvu,

„ale takovýhle burani... teda...“ Znehybněl. Promnul si bradu. „...vono by to taky mohlo bejt úplně jinak... hele... my tam půjdem eště jednou...“ „Halt!“ zařízlo se do tmy hned, jak jsme se křišťálovou letní nocí připlížili k louce. Před námi stál náš známej chovatel králíků. Tentokrát nedržel kosu, ale německej samopal z druhý světový války. Hlaveň se leskla ve stříbrnejch paprscích měsíčního světla.

„Strážce pokladu.“ Kyborg hlasitě polknul slinu. „Tak jsem měl pravdu. Je to strážce pokladu.“

„Ja, měl jsi pravdu,“ zaskřípaly zkažený zuby. „Ale to je všechno, co z toho budeš mít. Hände

Zlatý Trapsavec na dnešní den č. 19/1993

Napsal uživatel Belmondo
Sobota, 04 Duben 2020 15:30

hoch!!“

Věděl jsem, že musím bejt rychlej.

Tak nás to učil divous Tony Vokurka.

Bleskově shodit luk z ramene.

Hrábnout do toulce pro šíp.

Natáhnout tětívu.

Ssssvíst!

Šíp do něj zahučel dřív, než se prďola stačil nadechnout.

A nic.

Podíval se na mě s pohrdavým úšklebkem. Vytáhnul z břicha šíp a zamáznul si ránu kouskem jílu. „Klidně střílejte dál. Můžete i házet granáty. Ale nezkoušejte uprchnout! nebo vás pošlu do nejtemnějších pekel! Ostatně - já bych to udělal už dávno. Děkujte Bohu, že náš velitel, kapitán Kluge, má slabost pro mladé odvážné bojovníky. Na...“ Vomrknul oblohu. „Je čas.“

Úderem půlnoci se travnatej svah rozestoupil a z jeho vnitřku vyjel starej vojenskej nákladák.

Řídil ho kostlivec v uniformě důstojníka wehrmachtu. Nákladák sjel po trávě dolů na silnici.

Štola ve stráni se zbortila - vlastně ne - tak se jako divně scvrkla, že po ní nezbylo ani stopy.

„Sedej, Franz!“ štěknu kostlivec u volantu. „Schnell! Musíme hledat novou skrýš! Gott mit Himmel! Tohle si Heinrich ještě vodnese! Ten děvkař! Ten užvaněnej zbabělec! Ten pes!

Kdybych měl dost mužů, nechám ho za zradu rozpustit v kyselině. Der Teufel soll das sehen!

Ale stejně mu to neprojde. Za tohle bude zavřenej sedm let ve svý rakvi! A bez polštáře...“

Auto zmizelo v zatáčce. **Zlatý Trapsavec 1993**

Mirek Valina